

Dies terribiles

Narratives

105

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Títol original: *Days of Awe*

© 2018 A. M. Homes
Tots els drets reservats.

© 2019 Elisabet Ràfols Sagués, per la traducció

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: febrer de 2019
ISBN: 978-84-17214-59-3
DL B 4518-2019
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic,
ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Dies temibles

A. M. Homes

Traducció d'Elisabet Ràfols Sagués

 Angle Editorial

Taula

- 9 Diumenge toca germà
- 29 De qui és aquesta història, i per què
no se la pot treure del cap?
- 35 Dies terribles
- 91 Hello everybody
- 121 Tot aniria bé si no fos per la pluja
- 133 Concurs Nacional d'Ocells de Gàbia
- 177 La teva mare era un peix
- 185 L'última vegada que va ser feliç
- 221 Tot meu
- 229 Un premi per a cada jugador
- 251 Punt omega
- 291 S'ha escapat
- 317 Agraïments

Per Katherine

Un premi per a cada jugador

—Tom, no t'ho prenguis com una crítica, però com és que sempre aparques aquí al final i després ens toca travessar tot l'aparcament amb els nens?

—Jane, aquest cotxe té la mida d'un vaixell, i m'agrada deixar espai al voltant.

—Papa, què hi fa allà dalt aquella bandera americana gegant, què vol dir quan fan onejar la bandera?

—Bona pregunta —diu el Tom, el pare, mentre s'obren les portes corredisses del monovolum i surten tots d'un salt.

—M'agrada pensar que vol dir que estan contents —diu la Jane, la mare—. A veure, tots agafats de la mà, que som en un aparcament.

—Com apugen la bandera fins allà dalt? —pregunta la nena, que es diu Tilda.

—Això sí que ho puc respondre —diu el pare—. Hi ha un forat al sostre dels grans magatzems, i cada matí algú s'hi enfila per hissar la bandera pal amunt.

—No recordo que hi hagués la bandera l'última vegada que vam venir —diu el petit Jimmy, que té nou anys.

—La setmana passada plovia; quan plou no apugen la bandera —diu el pare.

—Tom, és veritat això del forat? —pregunta la Jane—. Vols dir que no és una bandera automatitzada que es plega i s'abaixa a la nit i al matí es desplega de nou amb un temporitzador?

—Cent per cent veritat. Recordes aquella vegada que un paio va segrestar els grans magatzems sencers i va començar a regalar la mercaderia?

—L'antic empleat descontent?

—Sí, i que va aconseguir que tothom dins dels grans magatzems el seguís, i van començar a regalar-ho tot. La gent sortia de la botiga portant coses, i la policia no sabien a qui detenir. «Sigui el que sigui, agafa-ho. T'ho has guanyat, ja ho has pagat», era la seva consigna.

—Era un d'aquests Robin Hoods d'Amèrica —va afegir la Jane.

—Això mateix, i la policia no li volia disparar, i quan anaven a ruixar de gas tot el local la gent es va rebel·lar; deien que el local estava ple de víctimes innocents i que no es podia ruixar algú que ni tan sols semblava perillós ni anava armat.

—I al final es va rendir. Va pujar al terrat, va abaixar la bandera i va hissar una samarreta blanca XXXL, i l'helicòpter de la policia va arribar i se'l va endur.

—La policia no dispara a la gent en la vida real, oi? Em pensava que havies dit que això només passava a la tele —va dir la Tilda.

—Han d'évitar al màxim disparar a la gent —diu la Jane.

—Ho vau veure en el moment que passava? —pregunta el Jimmy.

—Ho vam veure a la tele des de casa —diu la Jane.

El Tom i la Jane agafen cadascun un carro gros, amb el davant en forma de cotxe de joguina, amb clàxon i fars que funcionen inclosos, i l'empenyen cap a les portes automàtiques.

—Nens, voleu conduir? —pregunta la Jane.

—Soc massa gran —diu el Jimmy—. Amb el cap toco el sostre.

La Tilda puja contenta al carro de la seva mare.

El Tom consulta el rellotge.

—Són les nou en punt —diu. L'estómac li borbolleja; és el cafè, les gofres, el bacon i el bol de cereal de la Tilda, que es combinen i formen una mena de llot de cafeïna i carbohidrats, i això farà que se li emboiri una mica el pensament—. Així que repassem la declaració de principis, posaré en marxa el cronòmetre. Tindrem trenta minuts per completar la tasca.

La il·luminació dels grans magatzems és intensa, amb el brunzit de bombetes fluorescents ben amunt. Sembla que tots els productes vibrin com si estiguessin a punt de saltar dels prestatges.

—En la seqüència del joc d'avui, la primera persona que ho aconsegueixi tot de la llista rebrà un premi, i el primer equip (nois contra noies) que completi la llista també rebrà un premi. Com ja sabeu, avaluem no tan sols el nombre absolut i la identificació dels articles sinó també la qualitat de la compra: ¿està d'oferta, és al fulletó, tens un cupó, és part d'un paquet econòmic? —El Tom llegeix les regles en un tros de paper que s'ha tret de la butxaca. A la nit, se li acostuma a fer molt tard imaginant les diverses condicions del joc i establint sistemes de puntuació.

—Què serà el premi? —vol saber la Tilda—. És rosa?

—Si guanyes tu, és rosa —diu el Tom.

—Té comandament a distància i piles? —pregunta el Jimmy.

—Sí, fill, si guanyes tu, té comandament a distància i piles.

—M'estimarà? —pregunta la Tilda.

Ningú no respon.

—D'acord, nens. Jimmy, tens el busca; si algú es perd i necessita orientació, que es posi en contacte amb la mare o amb mi. Preparats, llestos, va. Que guanyin els millors compradors.

—Tildy, mirem la nostra llista —diu la Jane—. Tenim menjar, detergent i aigua oxigenada, i el papa ens ha donat les receptes per a la farmàcia. Fem això primer perquè ens les preparin mentrestant. —Empenyen el carro cap al taulell de la farmàcia i la Jane es fixa en l'oferta del detergent—. Agafa'l —diu a la Tildy.

—Pesa molt.

—Vinga, alça'l. Ben fet. I ara agafem aquest passadís per anar a buscar el Palmolive, agafa el que té l'etiqueta groga a sota. Agafa'n dos a vuitanta cèntims i tindrem punts extra. Espera, he de tornar a posar el paper de vàter al seu lloc. Aquest, vint-i-quatre rotlles gegants, és més econòmic que el de vint-i-quatre doble (un rotlle gegant és doble i mig i només costa dos dòlars més. És a dir, dotze rotlles simples per dos dòlars; això no es pot superar). De pressa, vinga, agafa aquells sobres de carta blancs i llisos, una capsa de cinquanta per un dòlar. No agafis la capsa de cent per dos cinquanta; són cinquanta cèntims per no res. —Es posen a la cua de la farmàcia amb el carro—. Em quedo a la cua. Pots anar a buscar la llet? Necessitem quatre litres de semidesnatada i un quart de litre de nata líquida sense greix.

—Mama, tinc set anys.

—I amb això vols dir que et demano massa?

—Vull dir que em donis la llista; què hi diu? Llet, nata líquida, cereal.

—Els flocs de segó que li agraden al teu pare.

—Ja en reconeixeré la capsa —diu la Tilda.

—Aquesta cua és molt lenta. Potser haurem de demanar minuts extres, per compensar la puntuació —diu la Jane referint-se al sistema d'avaluació, que el Tom ha calibrat minuciosament.

—Al papa li encanten aquests grans magatzems, no ens donarà minuts extres. Ves al davant de la cua a veure si pots pagar algú perquè et deixi colar.

—Què?

—Jo vull guanyar. Ofereix a la primera persona de la cua cinc dòlars per canviar de lloc. —I es treu un bitllet de cinc de la butxaca.

—Això no ho puc fer.

—Sí que pots, mama. Jo vull guanyar. Els cinc dòlars són meus i me'ls puc gastar com vulgui. I el premi valdrà molt més que cinc dòlars, com a mínim deu.

—Doncs fes-ho tu.

La Tildy se'n va al capdavant de la cua.

—Perdoni. Participo en una competició. La meva mare i jo hem de fer tota la compra familiar en trenta minuts. Si li paguem cinc dòlars, ens canviaria el lloc a la cua? Oh, gràcies, moltes gràcies.

La Jane empeny el carro fins al capdavant de la cua.

—Veus com t'ho deia? —xiuxiueja la Tildy— Només es tracta de preguntar.

—Papa, per què t'agrada més el Mammoth Mart que els altres grans magatzems? —pregunta el Jimmy.

El Tom arronsa les espatlles.

—Perquè hi trobes de tot, no et cal anar a comprar enlloc més. I el que realment em va acabar de convèncer d'aquest lloc va ser quan vaig comprar el taüt per al teu oncle Luther. Això em va impressionar; qui ho hauria dit que venien taüts?

—A quin passadís?

—Ho vaig fer en línia. La mort no s'ha de prendre a la lleugera, ni fer el garrepa, però tampoc no volia que m'enredessin. Tot i amb això, la teva mare té raó, potser no l'hauria d'haver fet portar a casa seva quan encara era viu, no em vaig adonar que podia anar directament a la funerària fins que ja havia clicat «finalitzar comanda». Per sort, ell no estava massa conscient.

—Oi que va viure encara un mes, amb el taüt al garatge?

—Ell no en tenia ni idea que hi era. Però el que és cert és que no deixava de mirar per la finestra el seu cotxe, que es va haver d'aparcar davant de l'entrada per fer lloc, i preguntava «De qui és aquest cotxe? Qui m'ha vingut a veure?». Em sembla que això, ho va trobar reconfortant.

—Papa, no tenen neumàtics —diu el Jimmy, mirant la zona on haurien de ser els neumàtics.

—Han acabat les existències, o és que les estan esperant?

—No t'ho sabria dir.

—Consultarem el servei d'atenció al client allà baix, és a l'altra banda dels grans magatzems. En tot cas, espero que no et toqui mai comprar per a la mort, però un fet interessant és que si compres el taüt amb anticipació et costa nou-cents seixanta-nou dòlars. Però si el necessites d'un dia per l'altre —i puc comprendre que aquest és el cas d'alguna gent—, el cost s'enfila a quatre mil cinc-cents cinquanta dòlars per exactament la mateixa cosa. Es fa massa benefici amb el dol.

La Jane i la Tilda tomben al final d'un passadís.

—El papa no ho ha posat a la llista, però també hem de comprar coses per portar a casa de la tia Frances el Dia d'Acció de Gràcies.

—Per què hi anem?

—Per què ella no pot anar enlloc.

—Per què no?

—Ai, nena, és una història horrorosa. El seu marit la pegava, i ella es va deprimir tant que es va posar a menjar i engreixar-se fins a tal punt que no passa per la porta del seu habitatge mòbil, i per això li portem la celebració a casa. I això em fa pensar que tot ha de ser amb greix reduït.

—¿És el que el papa en diu «sabor reduït»?

—Portarem salsa picant per a ell. A ella, l'hem d'ajudar a aprimar-se perquè pugui sortir i conèixer algú altre, algú que no sigui tan violent. El papa pensa que l'hauríem de convèncer de traslladar el seu habitatge mòbil més a la vora d'on vivim nosaltres, que les coses li anirien millor amb la família a prop.

—Molt bé, mama, què més hi ha a la llista?

—Bosses retancables, de mides mini, entrepà, de litre i de quatre litres.

—Mama, mira aquella persona!

—Tildy, no assenyalis.

—És una persona gran o un nen?

—Algú que s'ha quedat entremig.

—Sembla sortit de Blancaneu i els set nans. El puc tocar?

—Val més no tocar els desconeguts. —Sona el telèfon de la Jane, i se'l mira—. És el papa amb l'informe de mitja cursa.

—No penses contestar?

—No, només truca per lluir-se. Ja escoltarem el contestador. Si cal, li trucarem.

Espera un moment i comprova el contestador: «Ei, carinyo, som nosaltres. Suposo que és positiu que no contestis —potser has endevinat el codi i ets a prop de les baietes de pal, on hi ha poca cobertura—, i això vol dir que porteu bon ritme. El Jimmy i jo anem avançats; encara no tenen neumàtics d'hivern, l'oferta de piles D es va acabar ahir i hi ha dos articles que els tindran més endavant, l'oli del cotxe i les teves mitges. Fins ara».

La Jane li truca de seguida.

—A la meva llista, no hi tinc la baieta de pal.

—Sí que hi és, carinyo. És a la secció de punts dobles, de codi secret, a baix de tot.

—Odio aquest joc, Tom, de debò que l'odio.

—Ves a buscar la baieta de pal i ens trobem a la secció d'electrònica.

—D'acord. Tildy? On se n'ha anat la Tildy? —Mirant de no espantar-se, la Jane penja.

—Tildy? On ets? Que em sents? —Prem el botó d'emergència que du al clauer, que fa que l'osset de peluix a les sabates de la Tilda grunyi. El sent a distància, un gruny esmorteït, de vegades més fort, de vegades més fluix. La Jane recorre ràpidament els passadissos amunt i avall—. Tildy! Tildy! —criada—. Surt, surt. Ja pots sortir de l'amagatall.

—Mama, on ets? Has canviat de lloc, mama? Mama?

—Tildy, ens estàs fent perdre temps. —Parlen ben alt, d'un passadís a l'altre.

—Però mama, he trobat el que fa temps que busco. —La Tilda apareix al tombant d'una filera, i a les mans du una nina embolicada amb flassades blanques.

—Oh, Tildy, ja en tens moltes, de nines.

—No és cap nina, mama, és un nadó de veritat.

La Tilda té raó. La Jane pren de seguida el nadó a la nena. La Tilda comença a plorar.

—Mama, per què me l'has pres?

—És un nadó de debò. No vull que et caigui.

—L'he portat a través de tots els grans magatzems sense problema. ¿Ens el podem quedar, mama? ¿Ens el podem endur a casa?

—On l'has trobat?

—Sobre les tovalloles. Anava cap a les baietes de pal, i l'he vist. ¿Me'l puc quedar, sisplau, sisplau, sisplau? Podria ser el meu regal d'aniversari i de Nadal.

—Tilda, se'ns acaba el temps. Ens hem d'afanyar. Anem a buscar el papa i el Jimmy. Tens la baieta de pal?

Fa que no amb el cap.

—L'agafarem pel camí. Pitja l'accelerador. —La Tilda empeny el carro amb força, mentre la Jane aguanta el nadó, i juntes travessen corrents els grans magatzems.

—Feu tard —diu el Tom quan s'acosten.

—Ens hem entretingut.

—Parada de lavabo?

—Hem recollit un bebè —diu la Tilda.

—On?

—Sobre les tovalloles. Me'l puc quedar? Puc? Puc? Pot ser pel meu aniversari i Nadal i tota la resta, també.

El Tom pren el bebè a la Jane i el fa girar suaument, i li fa una repassada.

—No té codi de barres. Diria que no està en venda. Els bebès normalment pertanyen a algú.

—Als seus pares, suposo —diu el Jimmy.

—Sí, però aquest no en té, de pares. L'han abandonat. Era allà esperant-me.

—Ens pots ensenyar on? —pregunta el Tom—. En quina mena de cotxet estava?

—Estava en un prestatge —diu la Tilda, mentre dirigeix la família cap al lloc exacte.

Sobre les tovalloles hi ha un bony allà on hi havia hagut el nadó.

—Algú el deu haver posat aquí sobre un moment —diu el Tom.

—Podria haver relliscat i caigut. Hauria pogut passar desapercebut i després morir-se de gana. Hauria pogut... —diu la Jane.

—Però no ha passat —diu el Tom.

—Això no és gaire consol.

—La mama del bebè el deu estar buscant —diu el Jimmy.

—O no —diu el Tom. Desembolica el nadó—. Mira-li el melic. És un tall molt bast, com si s'ho haguessin fet ells mateixos.

—Un melic cap enfora, sens dubte —diu la Jane.

—Potser algú ha portat el bebè aquí expressament —suggereix el Tom.

—Potser pertany a algú que treballa aquí —diu la Jane.

—Preguntem-ho —diu la Tilda—. I si ningú no el vol, ens el quedem.

—Què farem, preguntar a la gent si han perdut alguna cosa? Si han perdut el sentiment de l'amor?

—Ho podrien anunciar per l'altaveu: «Qui sigui que hagi deixat el bebè sobre les tovalloles, podria venir al passadís nou, sisplau?».

—Què farem, que ho anunciïn ells? I si hi ha un pervertit als grans magatzems? I si un pervertit s'apropia el nadó? Com us sentiríeu aleshores? —diu el Tom.

—Pots tenir molts problemes per robar un bebè.

—Nosaltres no l'estem robant, algú l'ha deixat aquí sabent que aquí hi ve bona gent, gent carinyosa i que pot proporcionar una bona casa i tot el que ve amb ella —diu el Tom.

—Els nadons necessiten roba i bolquers i tovallolletes i biberons i llet infantil i un bressol i un seient per al cotxe i un cotxet i un escalfador de biberons i un cubell per als bolquers —diu la Jane.

—I joguines —diu el Jimmy.

—Que bé —diu la Tildy.

—Estàs a punt per a una altra criatura? —pregunta el Tom a la Jane en veu baixa.

—S'hi està mai, a punt? —diu ella. El que els nens no saben és que el Tom i la Jane ho han estat intentant. Fa anys que ho intenten, l'any passat gairebé ho aconsegueixen, però al final no va resultar. La Jane pensa que el problema és ella, que s'està fent gran. El Tom pensa que simplement la vida és així.

La Jane diu que ja no es pot dir que la vida és així, la ciència ho ha canviat.

—Comprarem totes les coses de bebè? —vol saber el Jimmy—. No són a la meva llista; com afecta el joc, això? I és una nena o un nen?

La Jane desembolica el bebè i mira dins del bolquer.

—Nen —diu.

—Doncs, molt bé —diu el Jimmy—. Un més al nostre equip.

—Abans de fer res, hem de pensar —diu el Tom, volent guanyar temps. Es gira cap als nens—. Aneu a buscar una càmera instantània, feu algunes fotos del nadó: el nadó a les tovalloles, el nadó amb el número de passadís al fons; i les po-

sarem per tots els grans magatzems amb el nostre número de telèfon al darrere. D'aquesta manera, si la mare torna, sabrà com trobar-nos.

La Tilda i el Jimmy se'n van a buscar la càmera. El Tom i la Jane es queden amb el bebè.

—Què en penses? —pregunta el Tom.

—Sembla massa fàcil. Temo que ens estem buscant problemes. Què me'n dius de la legalitat? On és la partida de naixement? I què en sabem del seu estat de salut?

El Tom estudia el nadó, li posa el cap sobre el pit i escolta.

—Se'l veu perfectament sa. Potser la dona no s'havia adonat que estava embarassada, ja saps com són les noies.

—No, no sé com són les noies —diu la Jane a la defensiva.

—Ho podem canviar —diu el Tom—. A la pràctica, tenim noranta dies per tornar tot el que comprem per al nadó, o sigui que a banda dels bolquers, els biberons i la llet infantil, no ens costarà res.

—I el preu de trencar-nos el cor?

—Els nens estan entusiasmats —diu el Tom.

—És clar que sí. Són ben bé com tu, uns consumidors nats. Els encanta la idea d'haver trobat un nadó a la botiga: més coses a comprar. Què podria ser millor? I què diran quan la gent els preguntí d'on ha sortit el nadó? No podem demanar als nens que diguin mentides.

—Tens raó, i no es pot confiar que la Tilda no digui la veritat, és la senyoreta Sinceritat. Quan algú preguntí d'on ha vingut el nadó direm simplement que del passadís nou.

La Tilda i el Jimmy tornen amb la càmera d'un sol ús.

—La podem fer servir abans de pagar? —pregunta el Jimmy.

—Sí —diu el Tom—. Guardarem l'embolcall i pagarem després.

—Només fotografia el bebè —diu la Jane—. Que no surti gent a la foto, ni res que algú pugui reconèixer. —Tornen a posar el bebè sobre les tovalloles i el Jimmy fa les fotos; el flaix fa plorar el bebè. El Tom i la Jane miren al seu voltant, preocupats que algú sospiti alguna cosa.

—Molt bé, doncs, el Jimmy i jo agafarem el bebè i penja-rem les fotos, i tu i la Tilda trieu les coses per al bebè (recordeu que no cal que ho comprem tot avui, només el més essencial) i ens trobem a la secció d'electrònica.

—Quanta estona tenim?

—El futbol és a les dotze.

—Però Tom, també he de comprar per a l'Acció de Gràcies de la Frances. Cap d'aquests articles era a la llista. Hauré d'anar a una botiga de queviures de debò, una que tingui verdures.

—Més tard —diu el Tom—. Acabem la feina aquí.

I llavors el Tom fa veure que ha recordat una cosa més i envia els nens a buscar-ho, i la Jane sap del cert que en porta una de cap.

—Què fas? —pregunta.

—Només volia un moment a soles amb tu; vull que sàpigues que si acabem quedant-nos el nadó, les coses no canviaran. Et seguiré desitjant, desitjant-te amb força. I bé, ja saps...

—No, no ho sé.

—Voldré seguir jugant als jocs que juguem.

—Estàs pensant en alguna cosa en concret?

Assenyala amb el cap una dona gran que passa amb una cadira motoritzada.

La Jane riu.

Mai no ho ha explicat a ningú, però de vegades els diven-

dres al vespre surt amb el Tom i van a uns grans magatzems; si no aquests, uns altres de molt similars. La Jane entra coixejant amb un bastó que va comprar en una parada al carrer, i el Tom entra sol per separat, caminant amb un maluc més alt que l'altre, un braç penjant i la gorra de beisbol ben enfonsada. Tots dos demanen una cadira motoritzada per a discapacitats i després fan carreres pels passadissos, i recorden quan eren joves i anaven als *go-karting* i als autos de xoc. I després augmenten l'aposta: estableixen un pressupost i trien un tema, com ara deu dòlars per alguna cosa que vols que es posi o faci l'altre. Una vegada fins i tot ho van fer en una botiga d'animals —una mica recaragolat, però va valer la pena.

—M'he posat vermella? —pregunta la Jane—. Tinc la sensació que m'he posat vermella.

—Només vull que sàpigues com t'estimo. —El Tom treu del fons del carro un parell de mitges amb disseny de lleopard—. Noranta-nou cèntims —diu, brandant-les davant seu.

—Davant dels nens, no.

La Tilda i el Jimmy tornen amb uns caramels de Halloween a meitat de preu.

—És això el que volies? —pregunten.

—Sí, gràcies. Tinc una recepta d'Acció de Gràcies que porta caramels tradicionals. —Agafa els caramels i fa l'ullet a la Jane—. I està rebaixat a quaranta-sis cèntims. Ben fet.

—Podem comprar això? —La Tilda alça un telèfon mòbil de juguina que està ple de pintallavis—. Està marcat «Liquidació».

—No és a la llista —diu el Jimmy, ben segur de si mateix.

—I tant que sí —diu el Tom a la Tilda.

Astorat, el Jimmy agafa una cosa per a ell.

—Si ella pot tenir una cosa, jo també.

—Podries triar una cosa que no sigui una pistola? —diu la Jane.

El Jimmy abaixa la vista cap a la pistola.

—Dispara núvols dolços, que és menjar ecològic i sense greix.

—Una pistola és una pistola. Fes cas a la teva mare i tria una altra cosa. Avui a tothom li toca alguna cosa. Un premi per a cada jugador —diu el Tom.

Aleshores el Tom i el Jimmy i el bebè van per tots els grans magatzems penjant fotos del bebè a llocs triats a l'atzar, fins i tot a les pantalles de televisió de la secció d'electrònica. Es distreuen, fascinats per la resplendor dels televisors, alguns dels quals són més grans que la sala d'estar de la casa on es va criar el Tom. Les pantalles vessen de color, alta definició, transmissió digital, etcètera, i totes mostren els mateixos tres programes sense cap ordre particular: una pel·lícula d'acció i aventura a l'espai, futbol universitari i un programa de cuina.

La Tilda i la Jane se'n van directament a la secció infantil i fan una carregada de tovalloletes, bolquers, biberons, llet infantil, un seient de cotxe, un parc plegable, robeta i unes quantes joguines.

Davant dels televisors, el Tom està hipnotitzat, xuclat. Mou el bebè amunt i avall reflexivament però té la mirada fixa a les pantalles.

—Recordo el blanc-i-negre —li diu al Jimmy—. Recordo comandaments a distància amb grans botons blancs com dents i un clic audible. Recordo les antenes com orelles de conill i l'estàtica. Recordo el periodista Walter Cronkite, que potser és l'últim home en qui he confiat. Recordo que escoltava el beisbol a la ràdio mentre llegia un còmic i menjava pistatxos tenyits de vermell. Recordo quan anava en el cotxe dels meus pares i només hi havia cinturons baixos i ningú no se'ls po-

sava. Recordo quan m'enviaven a fora a jugar de bon matí i em deien que tornés a l'hora de sopar. Recordo quan intentava perdre'm. Recordo l'os Yogui i el guardabosc Smith. Recordo quan un president va parlar com si es dirigís a la gent. I recordo quan Richard Nixon va dir: «He seguit les regles de la política tal com les vaig trobar». I recordo Martin Luther King: «La nostra vida comença a acabar-se el dia que mantenim el silenci sobre coses importants». I Robert Kennedy, tot i que no estic segur de recordar-lo quan encara era viu. «S'acosta una revolució, una revolució que ve tant si ho volem com si no. Podem afectar-ne la natura, però no en podem alterar la inevitabilitat.» Amb tot això vull dir que recordo Amèrica. Recordo quan els polítics tenien una visió de futur, un somni per a la gent d'aquest país, i no feien campanyes basades en les deduccions de la renda si sortien elegits, ben bé amb l'intent de comprar el vot. ¿Som tan refiats de pensar que amb els tres-cents dòlars de deducció de George Bush n'hi hauria prou? Pensa en què va costar aquell vot, pensa en la teva pensió, en la seguretat social, la teva hipoteca, i compara el teu poder adquisitiu amb el teu sou. Quant vas perdre, i quant vas guanyar?

—Amb qui parla aquest home? —pregunta algú.

—Parla amb mi —diu un altre home.

—Aquesta és la meva Amèrica —diu el Tom.

—Ei, tio, et dono tota la raó —afegeix una altra persona.

—Presenta't a les eleccions, que tindràs el meu vot —deixa anar una dona que passava.

—El meu, també.

La gent comença a acostar-se i encaixar la mà lliure del Tom. Un home agafa un micròfon d'una màquina de karaoke i hi bufa per assegurar-se que està engegat.

—Provant, provant, un, dos, tres. Em sentiú? —La gent fa

que sí amb el cap. Amb la música de fons de «Nadal blanc», anuncia—: Senyores i senyors, compradors de tota mena, tinc el plaer de presentar-los el pròxim president dels Estats Units. Com et dius? —el paio xiuxiueja al Tom.

—Tom. Tom Sanford.

—Compradors, veniu a la secció d'electrònica per conèixer Tom Sanford, el candidat popular per a president.

—No em puc presentar per a president —diu el Tom.

—És clar que sí, tothom ho pot fer. Aquest segueix sent un país lliure, i has de fer que ho segueixi sent. I a més, amic meu, saps parlar a la gent. Seré el mànager de la teva campanya. S-A-N-F-O-R-D, s'escriu així?

Tom fa que sí amb el cap.

—La teva campanya parlarà de tornar el govern a la gent. Ara torno —diu l'home, i desapareix.

—Quin bebè més bufó —crida algú—. Té la teva barbeta.

El Tom es mira el nadó que porta en braços; ¿pot ser que tingui la seva barbeta?

L'autoproclamat mànager de campanya ha deixat el micròfon del karaoke a la mà del Tom. La gent se'l mira fixament, a l'espera d'alguna cosa. Sense saber què fer, el Tom continua parlant pel micròfon. La cançó de fons ha canviat.

—Comprem en aquests grans magatzems, més grans que un camp de futbol, cada un com un petit poble interior, passem la vida i ens gastem els dòlars en aquests llocs que trobem reconfortants, que ens satisfan. Tinc una història que voldria compartir amb vosaltres avui. Sé d'una família que va viure tot un any en uns grans magatzems com aquests quan es van quedar sense casa. Eren bona gent, gent treballadora que

havia perdut la casa quan els pagaments de la seva hipoteca d'interès variable es van disparar. Volien que els nens seguissin anant a l'escola, volien que la família seguís junta, i per això van fer amistat amb el personal de nit d'uns grans magatzems. Menjaven el que ja havia estat obert, o que d'una manera o altra s'havia fet malbé, feien servir el xampú que s'havia mig vessat. Als ulls del món de fora, semblaven una família com les altres: la canalla anava a l'escola, jugava a futbol i feia els deures a la biblioteca, i s'hi quedaven fins a l'hora de tancar. L'única cosa diferent era que a les nou en punt, cada vespre, la família de quatre entrava als grans magatzems, es rentava les dents i la cara als lavabos i s'agenollava per resar al costat dels matalassos exposats. No era tan sols que els matalassos fossin bons, sinó que la família se sentia segura, vigilada pel personal de nit. Se sentien segurs i estimats com si tinguessin el suport de la seva comunitat, i la bona notícia va ser que al cap d'un quant temps van poder refer la seva vida, estalviar diners i anar a viure a un lloc que podien pagar. No us diré el nom d'aquesta família, ni de quins grans magatzems es tractava, però us puc assegurar que existeixen, i que no són els únics.

La multitud ha augmentat. Hi ha tres o quatre fileres de gent formant un semicercle davant del Tom. Quan deixa de parlar, s'esperen. En volen més.

—I això és el que vull saber —diu el Tom—. Vull saber què penseu, quines coses us preocupen pel que fa a la vostra família, la vostra feina, la vostra salut i la vostra casa. Què necessiteu del govern? Vull que el recuperem; nosaltres som primer. No volem enviar els nostres fills a guerres a llocs on no hem estat mai, no volem anar a països on no ens hi volen ni ens hi han convidat. Això no vol dir que no ajudem; sempre estem disposats a oferir ajuda humanitària i molt contents de sub-

ministrar els nostres productes a altres països. Però mirem què podem fer aquí a casa, com podem donar-nos suport a nosaltres mateixos i als nostres veïns. Vull tenir converses al voltant de la taula de la cuina. Vull saber quins són els problemes i vull que m'ajudeu a trobar-hi les solucions. Els nostres avantpassats eren pioners i inventors; nosaltres també ho hem de ser, en el nostre món i el nostre temps. El món és tan emocionant com ho era fa cent anys, les nostres fronteres s'eixamplen pel que fa a la ciència i la tecnologia, formem part d'una societat global, interconnectada. Aquest país es va fer des de zero, treballant durament. No l'espantem, no l'enverinem. Agafem el que hem après i apliquem-ho. I si acabes d'arribar a aquest país, bé l'has triat per alguna raó, per la idea que prometia alguna cosa més, una vida millor. Assegurem-nos que ho podem continuar oferint a cada un de vosaltres.

—Creus en Déu? —crida algú.

—Sí, crec en Déu, i crec en la compra a partir dels fullets d'ofertes del divendres —diu el Tom, i tothomriu.

La Jane i la Tilda tornen, amb el carro ple fins dalt d'articles per a nadons, i la família de cinc s'ajunta mentre la gent alça el telèfon, fa fotos i vídeos i ho emet en directe.

Algú ensenya al Tom una pàgina en el seu portàtil: és el Tom amb els televisors de fons.

—T'he fet un lloc web. He pujat el teu discurs a YouTube. Funciona de meravella.

—Gràcies —diu el Tom, i encaixa la mà del jove.

La Jane mira el rellotge.

—D'aquí trenta minuts, futbol —diu—. Jimmy, t'hauràs de canviar al cotxe.

—Estaré a la vostra disposició, en directe a la xarxa a tota hora —diu el Tom—. Vull ser visible, i vull que se'm conegui.

Mentre la família es dirigeix cap a la caixa, la gentada surt disparada al seu darrere.

El Tom alça la mà i els saluda. Els guàrdies de seguretat dels grans magatzems envolten la família, formant una cadena humana i escortant-los fins a la caixa. El bebè plora.

—Això serà una bona patacada —diu la caixera.

—Què vols dir? —pregunta el Tom.

—Tenen dos carros plens; si vol obrir un compte de crèdit instantani avui, tindrà un descompte del quinze per cent.

—Ja ho hem fet dues vegades —diu la Jane.

—Quina edat cal tenir? —pregunta el Jimmy.

—Tens un compte bancari? —pregunta la caixera.

El Jimmy fa que sí amb el cap.

—Doncs provem-ho —li dona un formulari per omplir.

—Renoï, una targeta de crèdit meva!

—Per avui, només —diu la Jane.

—Compri accions —diu la caixera al Tom—. Això és el que s'ha de fer. Si li agrada comprar, compri accions dels grans magatzems.

—Compraré accions per al bebè, per al compte de finançament d'estudis —diu el Tom.

—Compri'n cent —diu la caixera.

Mentre són a la caixa, s'acosta una dona a la Jane i li pregunta:

—Li dones el pit?

—Perdó?

—No voldria ficar-me on no em demanen, però soc monitora de la Lliga de la Llet. Ens trobem els dimecres al matí a una sala de la biblioteca. És un bebè meravellós, dona-li el teu amor de mare.

La Jane no contesta.

—Li hem comprat un Altre Amor —diu la Tilda, alçant una ampolla de llet de soja infantil d'aquesta marca.

Mentre surten dels grans magatzems, empenyent els dos carros davant seu, els envolta un munt de gent amb bons desitjos. Hi ha pancartes acabades d'imprimir, gràcies a la generositat de la secció «El despatx a casa» dels grans magatzems: TOM SANFORD: L'HOME QUE ENS CAL EN AQUEST MOMENT. Un helicòpter d'informatius els sobrevola.

Tots els cotxes de l'aparcament duen un adhesiu vermell-blanc-i-blau nou de trinca al parafang per anunciar que Tom Sanford és el candidat triat per i per a la gent. Les animadores de l'escola de secundària del barri fan una actuació al carril de sortida d'emergència. «Sanford, Sanford, és el nostre candidat! Ha de ser ell, ningú més de tan estrellat! Sanford, Sanford, és l'home que hem triat! Ni col·lega, ni company, i ni una arma en tot l'any.

El mànager de la campanya va al davant.

—Me n'he sortit? No està gens malament per fer només trenta minuts que he començat la feina, oi? Recentment una empresa m'ha aplicat una «reducció de plantilla» perquè tinc el costum de sobreproduir; era com una amenaça per als meus companys i no encaixava amb la «comunitat corporativa».

Arriben tot d'unitats mòbils d'informatius mentre el Tom i la Jane omplen el cotxe. El Tom llegeix les instruccions per al nou seient de bebè del cotxe i malda per instal·lar-lo correctament. Els reporters s'acosten.

—Ara i aquí, el candidat de la gent, nominat als grans magatzems fa només uns moments pels seus companys compradors. Fixem-nos en ell mentre viu la seva vida de cada dia.

—Com se sent? —pregunta un reporter al Tom.

El Tom sacseja lleugerament el seient del bebè per veure si està ben encaixat.

—Segur —diu, mentre posa el cinturó al bebè—. Tinc molt de gust de conèixe'l i m'encantaria parlar amb vostè, però és l'hora H menys deu minuts per al futbol. —Fa lliscar la porta del cotxe per tancar-la.

El mànager de la campanya es queda allà a la vora mentre el Tom fa marxa enrere, i el cotxe de seguretat del centre comercial els escorta fins a la sortida, amb ràfegues de llum.

—Ens n'hem sortit molt bé, avui —diu la Jane, mentre repassa els rebuts—. Hi hem anat amb dues criatures i n'hem sortit amb tres. Ens hem gastat quatre-cents cinquanta-tres dòlars, però hem estalviat un quinze per cent del total i podem esperar que arribin a la bústia cupons de rebaixa per un valor de seixanta-set dòlars d'aquí a quatre o sis setmanes.

—I jo tinc una targeta de crèdit —diu el Jimmy.

—I jo, un bebè —diu la Tilda.

—I jo era tan sols un treballador més —diu el Tom—, i ara soc candidat a president. —Fa una pausa—. I tu, tens tot el que hi havia a la teva llista?

—Tinc absolutament tot el que podria voler —diu la Jane—. Excepte el gall dindi.